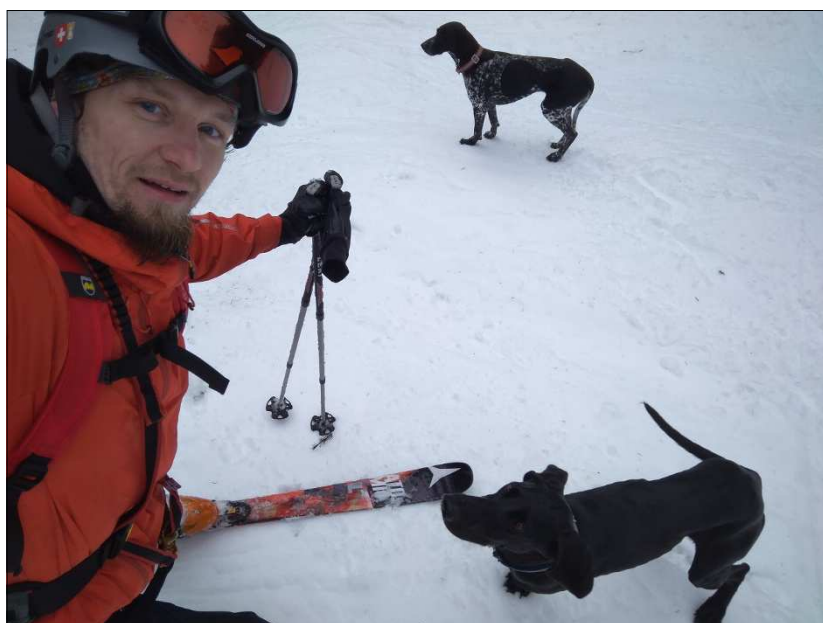

Vzpomínka na zimu

Ted', když se jaro pere se zimou o vládu a za okny se ještě snášejí, nejspíš poslední, sněhové vločky, cítím, že pro mě zima definitivně skončila. Sice kamarádi zítra vyrážejí na ledy do alp a na vrškách i našich některých kopců jsou ještě podmínky na lyže, já se chystám do servisu a těším na slunné dny strávené ve skalách a následně teplé večery na zahrádce s partičkou nebo kamarády u pívka. Je tak čas ohlédnout se za zimou. Tuhle jsem si užil dosyta. I když nedošlo na lezení v horách ani na skále, prošvihl jsem ledy, kterých letos nateklo víc, než bývá zvykem, tak došlo hodně na běžky a hlavně na můj mnohaletý sen: Pořídil jsem si skialpy. Moje radost střídaná s utrpením, jelikož nevalné podmínky pro tento sport v okolí Chomutova nebrali konce, pomalu vykvetla v uspokojení v podobě několika výletů na Klínovec, do Krkonoš a nečekaně i do Alp. Moje velké počáteční nadšení je i důvodem návštěvy servisu. Slabá vrstva prašanu na neupravené a rozryté staré jáchymovské sjezdovce, schovala všechny šutry a způsobila dlouhé a hluboké šrámy na nové skluznici. Nicméně nelituju. Opravdu mě to bavilo a viděl jsem, co za zázraky v servise umí. Ač jsem psal, že se těším, až zima skončí, pomalu už kuju plány na tu další. Je to takový nekonečný koloběh života a bez plánů, snů a hlavně jejich plnění by to nebylo ono. Tak všem přeju co nejvíce pestrých snů a hlavně jejich splnění, protože to je pokaždé velká radost! Tak Ser Vis! *Easy*

Aneb je to velká radost, mít doma blázna! Stále se mě někdo ptá, zda je můj muž normální... není!! Miluje své skialpy, možná i o trochu více než mě... Hlavně pak v ty dny, kdy na nich sjíždí alpské kopce. Mám i malé podezření, že skialpy spí v peřinách místo mě, když nejsem doma. A ano, ted' půjdou holky do servisu, to bude doma smutno. Ale zase začnou dny, kdy manžel lezec, bude nervózně přešlapovat pokaždé, když uvidí venku slunce, protože skála to je taky velká láska.... Ještě, že tu nechce tahat

domu... tak bláznům zdar! A především těm lezcům, horolezcům a veškerým bláznům. V této dnešní době, je úžasné mít doma takového blázna :). *Veronika*

Krkonoše jsou nejvyšším hercynským pohořím, rozkládajícím se těsně nad 50. rovnoběžkou s. š. Tvoří přirozený horský val, na který po tisíciletí naráží vlhké a studené západní větrné proudění od Atlantiku. To se projevuje vysokým množstvím dešťových a sněhových srážek a nízkými teplotami. Klima Krkonoš je proto vlhčí, chladnější a drsnější než v Tatrách nebo na Šumavě a má výrazně oceánický charakter. Vedle výrazného střídání ročních období je pro počasí v Krkonoších příznačná jeho silná proměnlivost v krátkých časových úsecích. Tolik informace z webu KR-NAPu. Na tyto informace je dobré pamatovat při nevinném výletu na Sněžku, zejména v nejchladnějším víkendu v roce.

Můj kolega z práce Milan Děček řeší nastupující krizi středního věku tím, že se chce více potloukat po horách. Nakoupil boty, spacák do zimy a jiné vybavení a teď co s tím? Nevím proč, ale došel k závěru, že mu mám ohledně pobytu v horách co předat. Napadlo mě, že se můžeme přidat k účastníkům zimní metodiky na Výrovce, kterou pořádá organizační elita Broněk Bandasů. Nakonec se k nám připojuje jen Pavel „Easy“ Lev. Broněk nám zajistil parkování u Krnapu v Peci pod Sněžkou. Taháme plné bágly, ale od začátku dávám všem najevo, že jdu za pohodou, takže vyhlašuju každou chvíli postupový tábor, kde se napijeme rumu. Jedna z alkoholových zastávek se koná na Richterových

boudách. Pak nám to vyloženě běží do kopce. Konečně jsme na Výrovce, kde se kluci narvou opečenými žebry. Já jsem obezřetnější, protože vím, že se záhrab kope v podřepu. V 17.00 hod. kluky vyháním pro lopaty, které nám opět zajistil Broněk. Obhlédneme terén, kde by se dalo začít kopat a jako ideální se nám zdá navátá strana jednoho smrku. Mila-novi řeknu, co a jak a kopu si noru. Easy má jasný plán eskymáckého obydlí. Když se začne stmívat, tak jsem skoro hotov, kluci nikoliv. Pavel přinese čelovky, a pak klukům pomáhám vykopat jejich obejváky, berou to dost vážně. Jdu do tepla na pivo, po nějaké době se připojují nově příchozí členové Horoklubu a další zájemci o metodiku. Broněk má po večeři připravenou přednášku, kterou končí o půlnoci. Vzhledem k tomu, že jsem s Milanem po čtyřřidvacítce, jdu spát s vědomím, že zítra je také den.

Blahouš v běžné fotografické poloze

Výstup s rumem na Výrovku se rovná výstupu na Matterhorn

Ráno se probouzíme do zamlžených -13°C , což znamená, že ve sněhové vánici je ještě větší kosa. Tuším, že plánovaný pohodový výlet na Sněžku se tak trochu změní v boj. Alespoň si Milan nebude stěžovat, že dostal málo do těla. Po snídani jdou metodici na své zaměstnání, k nám se přidává Maruška Šťastná s tím, že to otočí na Luční boudě. Vycházíme z chaty a už od začátku bojujeme s velice omezenou viditelností, sněhovou vichřicí a navátými návějemí. Po několika stovkách metrů od chaty se přitvrzuje. Maruška má sice sluneční brýle, ale nemá šátek přes obličej. Vzhledem k větru, proti kterému jdeme kolmo, mám strach, že by si mohla dojít pro omrzliny. Nakonec jí navrhuju, aby se ještě před hřebenem otočila, což rozumně udělá. Cestu návratu bezpečně zná, ale když dostanu později sms, že je na chatě, tak si upřímně oddechnu. Já jsem toho názoru, že na Luční boudu sotva dojdeme my. Vítr moje hadry bez problémů profukuje. Ces-

tou potkáváme jen pár lidí, na všech je vidět, že dost bojují. Na Luční boudě zvažujeme náš postup. Na rozdíl od dvojice děvčat se rozhodujeme pokračovat ty 4km ke Sněžce. Po počátečním pocitu, že vítr trochu ustává, se do nás pustí s ještě větší vervou. Po pár stovkách metrů se k nám přidává jeden pár. Omrzají mi brýle, takže vidím jen siluety. Když jdu první, tak

jdu bez brýlí, což je dost nepříjemné. Když jdu vzadu, tak se orientuju podle pohybujících se postav přede mnou, což je nepříjemné také, protože nevidím pod nohy na návěje. Každopádně dojdeme k Domu Šláski pod Sněžku a jsme rádi, že je otevřený. Rozmrazuju brýle, Milan navrhuje pokračovat, cítí se dobře a já nad návratem ani neuvažuju. Najednou do místnosti vejde nějaký cizinec,

Milan při výkopových pracích

kteřý je oblečený jen do půl těla a my můžeme obdivovat jeho tetování na hrudi. Milan na to reaguje, že on se bojí, aby mu neomrzl nos. Na to nemám odpověď. Na takovou duchovní úroveň jsem ještě nedošel, abych v -30°C běhal polonahý. Po chvíli vidíme přes okno skupinu Poláků, jak pospíchají v kratasech a trikách na vrchol sněžky. Připadám si jak blázen. Nazujeme si nesmeky půjčené od Bronislávka a jistě vystupujeme na vrchol Sněžky. Po půl hodince nemáme kam stoupat a jdeme se schovat na Poštovnu, kde si dáme grog a sváču. Jsou tu i „odvážní“ Poláci a někteří z nich trpí příznaky podchlazení. Zachraňují se tvrdým chlastem, šťastný ten, kdo žije v nevědomosti. Prostor se zaplňuje novými

zmrzlíky, tak je čas odejít. Jdeme stejnou cestou, akorát už nezastavujeme pod Sněžkou a nesmeky sundáme až na Luční boudě. Jde se o poznání lépe, protože máme vítr v zádech. Každopádně pivo Paroháč nám udělá jen dobře. Jídlo si kvůli přemrštěné ceně neobjednáme. Milan se rozhodne do kopce dohnat skialpinisty, což se mu po kilometru daří na horizontu. Moc dlouho si triumf neužívá, potřebuju na záchod. Z hřebene už to máme jen dolů, někde nad námi se v mlze odkrývá náznak slunce, ale vítr do nás buší jak pomařený. Když jsme kousek od chaty, kde se vítr alespoň trochu uklidnil, tak potkáváme skupi-

Blahouš a Milan někde v mlze

Milan se raduje z výstupu na Sněžku

nu skialpinistů z našich metodiků, kterým říkáme, že šlapat v tomhle vichru není žádná radost. Několik z nich to po chvíli otáčí, ti nejvytrvalejší po dosažení hřebene. Jdu se ohřát, Milan si udělá svůj program, když si jde prohloubit díru, a pak jde do sauny. Vzhledem k tomu, že Broněk bude psát článek o metodice, tak se nemá cenu nějak rozepisovat. Jen za zmínku stojí, že za mnou přišel Jířa, jestli se ještě vejde další záhrab vedle našich pro Martina Jechózu. Nikdo už se ale neráčil mi říct, že když vykopal kus otvoru a narazil na kosodřevinu, tak vykopal další luxusní záhrab o 50m dál. Kolem 02.00 hod. ráno jdu k záhrabu jako první a svůj

Vrchol Sněžky

vstup bych skoro nenašel. Směr větru se přes den změnil a mně zafoukal noru. Prozřetelně jsem si vzal lopatu, se kterou se v mrazu zahřívám, než konečně přistanu ve spacáku. V záhrabu je najednou takový klid a relativně teplo. Ráno vstanu a jdu zkontrolovat kluky, jestli žijou. Všichni se hlásí až do doby, než dojdou ke zborcené díře Jecháče. Od vykopání kamaráda mě zastaví až Easy, který mi řekne, že Jecháč leží o kus dál. Upřímně mě píchlo u srdce.

Po snídani Milan pospíchá za rodinou do civilizace, já obcházím ve vichru jednotlivá stanoviště meto-

diky a hodnotím je velice přínosně. Jsem domluvený na odvozu s Jirkou „Kozlem“ Kantulákem, který jde ještě s Petrem na běžky. Chytrý telefon jim řekne, že dojedou určenou trasu něco přes dvě hodiny. Mně se to nezdá, ale když to říká telefon... Easy jde na skialpy s Buchtíkem a já sbíhám s Jecháčem k autu. Sice bych si mohl nechat odvézt kytaru rolbou, ale to by mě Urban „Dick“ Tomanec příliš nepochválil, kdyby se dověděl o mé slabosti. A tak se vleču za ostatními až do Pece, kde se dovídám, že Kozel se zdrží minimálně hodinu. Naštěstí hodím věci k Jířovi do auta a Buchtík mě odveze s Easym za rodinkou, ke které se pravda již moc těším.

Blahouš

My z fujavice, skialpinisté do ní

Někde se stala chyba, aneb vše je jinak

Petra „Šiška“ Šišovská

Kdysi nás svedla dohromady jediná touha, která (alespoň u mě a Deivi a o pár let později prudce zasáhla i Verču D. a další..) myslím dlouhá léta neměla konkurenci. Touha, která ustála partnerské schody a rozchody, byla nápomocna růstu našich dětí a občas jejich přežití, vedla nebo přispěla k početí nové generace a vůbec tmelení nás všech zasažených touhou alespoň pár dní v měsíci moci mít uvázaný pevný uzel na hrudníku, lano odtud vedoucí a propichující spodní část expresky, od ní se prolamujíc v jistícím prostředku a zbytek pevně sevřen zpocenou rukou kamaráda.

To, že se leze, dokud to jde a pak se vytáhnou běžky, už dávno neplatí. Mnozí horolezci si připustili k tělu i jiné vášně jako např. potápění, base jumping, vysokohorskou turistiku, geocaching aj. neřesti naplňující naše životy... ale jsou i tací nejmenovaní dle mého velice dobří a zkušenější horolezci, že Jíro?! , kterým jsem se dokonce při mé „skvělé povaze“ pošklebovala za jejich buddhistický přístup k životu. To když jsem se dověděla, že on, notabene chlap, cvičí jógu, tak jsem si opravdu říkala: „NĚKDE SE STALA CHYBA!“ Ale rok se s rokem sešel a ejhle Deivi, se svými neustále bolavými zády mi sděluje, že není zbytlý a jako snad už poslední naději volí jógu. No, chvílku jsem si říkala, že je asi taky padlá na hlavu, přeci když už cvičit tak pořádně, a že jí to asi moc dlouho nevydřít....na jógu mi vždy přišla dost praštěná a energická.

Jednoho dne, při volném odpoledni, mě Deivi vyzvala, ať si jdu taky zacvičit. A protože jsem měla výjimečně čas, parták na lezení nebyl a cestou jsem se mohla projet na kole, šla jsem. Zprvu jsem asi moc nezapadla, přišlo mi to vtipné a ze začátečnické neznalosti mi připadalo, že s meditací tato hodina neměla nic společného. Ale už po prvním cvičení jsem věděla, že jsem ztracena. Jóga mě pohltila a předcvičující Kačka mě mile překvapila. Vyzařuje z ní cosi krásného a klidného a pod její taktovkou nám hrají svaly, o jejichž existenci jsme neměli ponětí. Dala jsem sbohem lámání zad na umělé stěně a už rok, kdy jen to jde, se věnuji józe.

Ale tenhle článek není reklama na jógu. Je o tom, jak humorné mně přišlo, když jsem minulý týden dorazila na jógu, kde nás s cvičitelkou Kačkou a jejím mužem Pavlem bylo celkem 7 tedy skoro max. kolik se nás vejde, a když jsem se porozhlédla kolem, místnost zaplňovaly, aniž bychom se nějak domluvily, jen samé horolezkyňe z Chomutovského Horoklubu! A protože to nepřišlo humorné pouze mně, pokochajte se s námi.

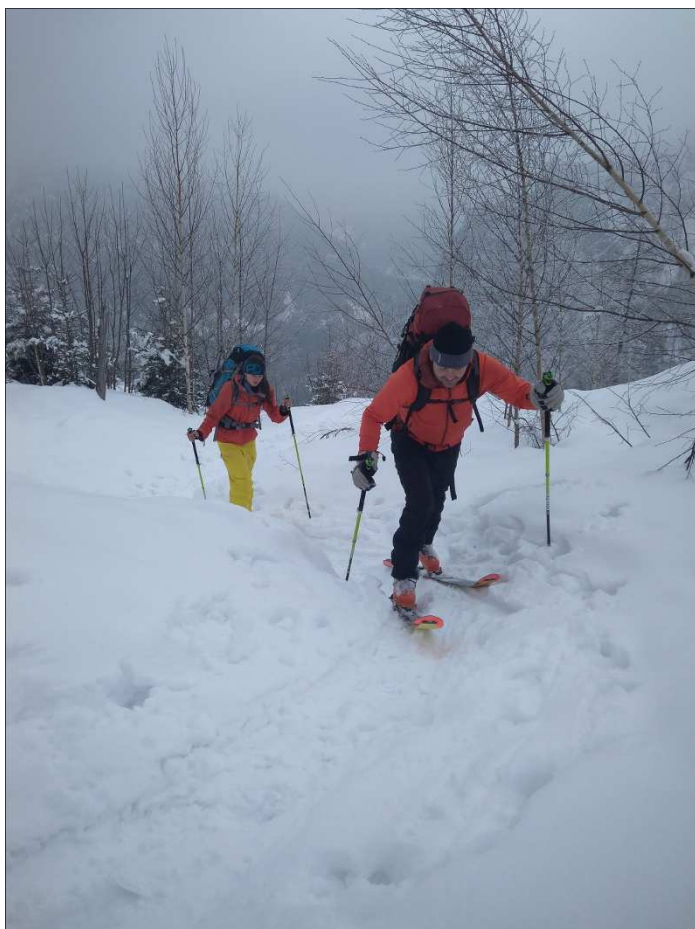
Totes Gebirge,

aneb tam, kde rostou kola v lese

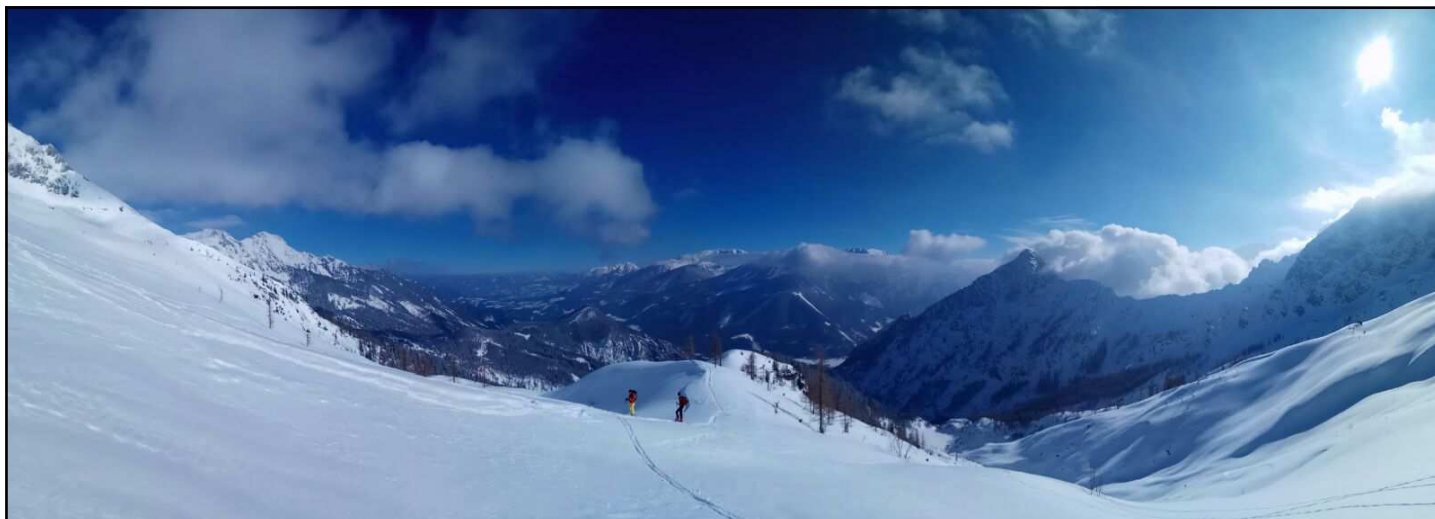
23. - 25. 2. 2018

Pavel „Easy“ Lev

Začnu zápisem z lodního deníku: „V pátek vy-
rážíme okolo páté z Chomutova. Po jedenácté
parking v Hinterstoder. Přespíme vedle auta a
za ranního mrholení vstáváme do krásného
rána. Je sice zataženo, ale není mlha.“ Od au-

ta jsme odešli a mlha padla, proto fotím cokoliv alespoň trochu zajímavého, co je vidět, tzn. co je v blízkosti cca 50 m. Počasí na ski-alpy jako dělané. Předpovědím krásného počasí přestávám věřit a po krátké procházce ze vsi, okolo jednoho stavení zacházíme do lesa. Sněhu trochu přibýlo, a tak nasazujeme lyže. Tedy Buchtík Zabiják (Petr Brandl) a já. Shagy (Šarlota) se ještě musí přezout z pohorek do lyžáků. Tím nemyslím skialpovou obuv, ale opravdu klasické sjezdové lyžáky. Na pocity z chůze se zeptejte přímo Shagy, ale podle mě není rozsah kotníku při chůzi o

jsem následně ocenil, než jsme vystoupali nad hranici lesa. Lyže jsem jednoduše hodil pod batoh a v klidu stoupal jako v pohorkách. To už se mlha trochu roze-
stoupila a čím jsme byli výš, tím víc se nebe rozjasňovalo. Kousek pod chatou nás čekal opravdový kýč. Neskutečné ažuro a výhledy na Spitzmauer a Grösser Priel, náš hlavní cíl. Vystoupáme ještě kousek a jsme na chatě Prielschutzhaus. Chata je zavřená, k dispozici je vybavený winterraum (postel pro 10, deky, pivo, limo, dřevo a kamna - co víc si přát?). Dáme si pauzu, něco k jídlu a jdem se ještě projít. Venku je to fakt nádhera. Vylezeme kousek nad chatu a zkusíme vykopat norskou sondu. Slunce se opírá do nás i do svahů a okolo samovolně padají malé lavinky. Se smíšenými pocity a už vlhkým a těžkým sněhem se vracíme

tolik menší než v mých starších skialpových botách. Největší nevýhodu však vidím v tom, že lyžáky nemají podrážku se vzorkem, což

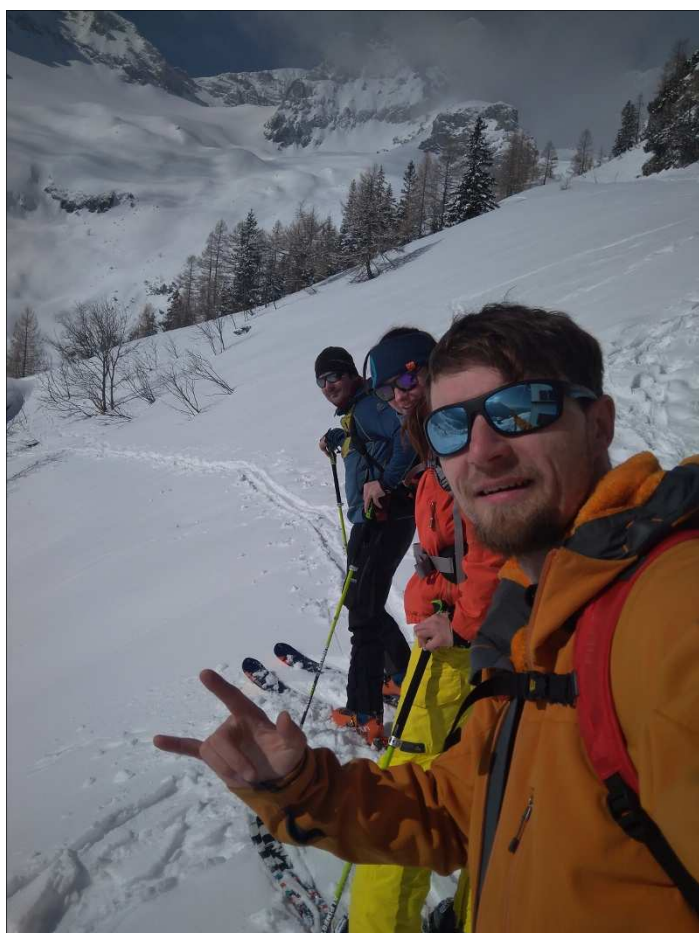
zpět na chatu. Sejde se nás tu 12, tedy o dva víc než by se mělo vejít na postel. Nicméně ani ta neslibuje místo pro deset lidí. Nakonec

rozesteleme deky na zem, kam se nás vejde pět. Večer jsme se dobře pobavili, přeci jen nás byla přesila 10 Čechů ku jednomu párečku Rakušanů. Rozebrali jsme lavinovou situaci,

takže jsme se navzájem uklidnili, a pak pokračoval docela povedený večírek.

Slunce od rána opět pere a já si zapomněl zapnout telefon v chatě. Tudíž nemohu fotit. Ztlumil jsem displej, a i když opatrně sundám brýle, nevidím nic. Hlavně sundat brýle, znamená jisté KO, proto se tím dále nezabývám. Pomalu, cik cak

stoupáme vzhůru, užíváme si rozhledy a pomalu se blížíme k nejobtížnějšímu místu dnešní trasy. Tam však nedojdeme, jelikož se Shagy na to úplně moc necítí. Dohodneme se tedy, že to otočíme a pojedeme dolů. Je to rozumné, jelikož nás čeká ještě nejistá cesta zpět k autu a dlouhá cesta domů. Vystoupáme ještě k nejbližšímu kopečku, sundáme pásy a svištíme si to prašánkem do údolí. Nádhera, extáze! Konečně si užívám pořádný sjezd. Nadšení vystřídá les a začíná dřina. Motáme se mezi stromky a co chvíli jsme na zemi nebo zamotaní v mladých stromcích. První se na to vyprdne Shagy a já ji následuji. S lyžemi v ruce sejdem na cestu. Tady pokračujeme zmrzlými vyježděnými kolejiemi a s bolavými stehny až dolu do údolí, kde to je ještě tak 3 km k autu.

Jelikož jsem byl v Alpách na skialpech poprvé, nemám s čím srovnávat, ale nástup i sestup mi přišel dost složitý, obzvlášť na náš rychlo výlet. V kopcích už byly podmínky super, takže nejlépe vyrazit na více dní a užít si dosyta prašanu, než se vydáte zpět do lesa.

Easy

Erlabrunn

Walter Keiderling Klettersteig

25. 3. 2018

Ota Pavlas

S Radkou a dětmi z kroužku jsme vyrazili na ferratu Walter Keiderling Klettersteig v Erlabrunnu. Tahle děčková ferrata kousek za hranicí a okolní skály jsou dobré rozhýbání po zimě v tělocvičně. Ferratu přelezli všichni, někteří i dvakrát. V mezích Radka vytáhla tři cesty na přelezení. Ty jsou tam dobře odjištěné borháky a nakonci každé je slanění. I počasí nám přálo. Slunko hřálo, skála byla suchá.

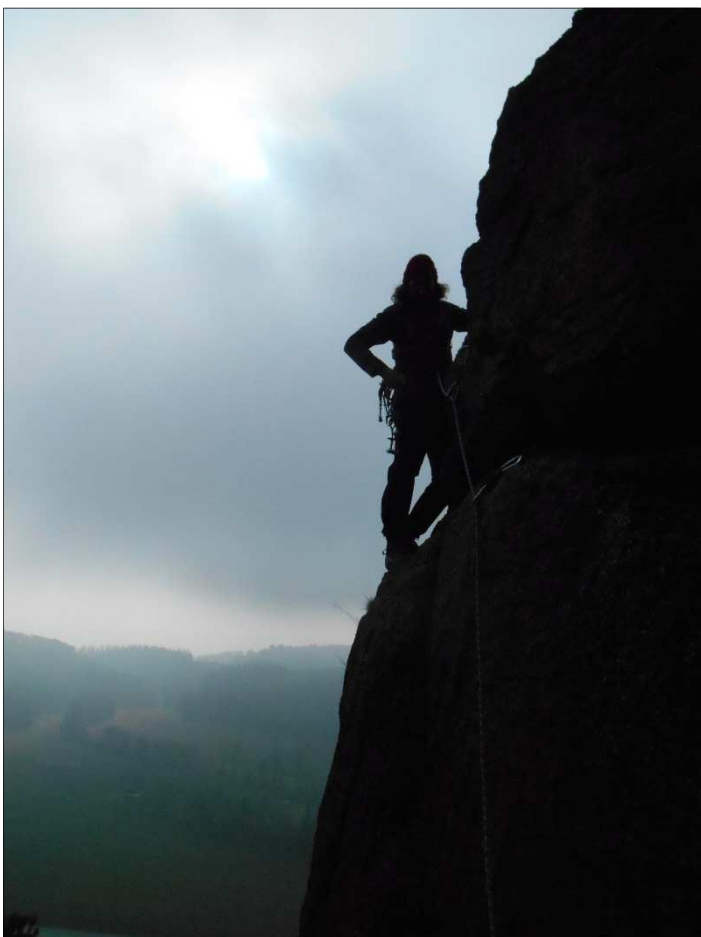

Mrknu z okna, prší! Za chvíli mi volá Ivánek Bublů, že ruší výlet, radši bude makat. Pro mě se nic nemění, jedu s Letošem a pro něj déšť většinou není překážkou.

Myslel jsem si to, Letoš vhazuje věci do auta a navrhuje výlet na Kapucínské skály. Pokrčím rameny a vyrážíme. Všude mokro, ale co ... . Dojedeme pod kopec, déšť ustal a my se loudáme na vrchol kopce, kde se na jedné věžičce nachá-

zí vrcholová kniha. S partákem si máme co říct, a tak než se navážeme, tak sluníčko pomalu začíná vystrkovat růžky. Letoš zvolil trojkovou cestu s kroužkem, přeci jenom lezení na mokrému mechu s možností pádu do údolí člověka motivuje k jistění. Ve svých škorních cestu téměř přepluje, nutím ho pózovat do fotáku, a pak ho nechám dolézt na vrchol. Ted' zase čeká lezení mě, i když na druhém. Mohlo by se zdát, že je to brnkačka, ale v podstatě jde o mé první lezení na skále od úrazu. Zlomený obratel není nic tak strašného, ale stačí to na to, aby si člověk uvědomil, že má jedno zdraví, a že zvednout do výše své dítě má větší hodnotu, než všechno kolem. V posledních měsících mi prošlo hlavou hodně věcí a dokonce i myšlenka na ukončení lezení. S mým pojetím se vystavuju úrazu dost často. Přesto se nechám přesvědčit bez většího nadšení a ted' stojím u skály s uvázaným lanem. „Lezu!“, „Jistím, Blázo!“.

Bolest je zanedbatelná, ale ta hlava... . Vybrám jištění, cítím lehce navlhlou skálu a překonám těch několik metrů na vrchol. Parták mi podá ruku, usednu na vrchol a prohlížím si vrcholovou knihu. Sluníčko se s jarní silou začne opírat do našich tváří, ozařuje kameny kolem nás a veškerá nejistota je pryč. Sedím tiše až dojatě a vím, že tohle je svět, který se mi nechce opouštět. Předseda je ten správný parták pro tuto chvíli ... .

Pak slaníme a vypravíme se na Petráč. V Josemitech čekáme na Svinču s Květulí. Milan zase, jako vždy, když je mezi šutry, vy-

práví o tomhle a tamtom kameni a možné linii. Přemístíme se k Podzimní věži, kde obdržím opožděný dárek k narozeninám a to knihu o Belmondovi. Dost mě to potěšilo. Pak na sluníčku oblézám nejlehčí cesty, ale co na tom? Hlavně, že lezu nahoru a dolů a to dokola. Pak následuje opět přesun přes oboru a zkusíme další cesty, kde se vyřádí i kluci a Květa fotí. Funguje mezi námi super chemie, tak se furt něčemu chlámeme, hlavně když nám to nejde. Prostě nádherný den a já vím, že jsem „zpět“.

Blahouš

Petrohrad - Dubová věž - 03/2018

Sezonní omezení lezení

Počátkem roku opět vstoupila v platnost omezení lezení v některých oblastech z důvodu hnízdění ohrožených druhů dravců. V našich končinách se jedná o tyto oblasti:

Průčelská rokle - Výří skály - zákaz lezení platí od 1. 3. - do 30. 6. 2018. Oblast je vyznačena v terénu a je pravidelně navštěvována strážci přírody spolu s Policií České republiky.

Bořeň - zákaz lezení platí od 1. 2. - 30. 6. 2018 v úseku od Kramlové cesty po Pravý severní pilíř. V prostoru Severního komína platí zákaz celoročně.

Zlatník - zákaz lezení platí od 1. 2. do 30. 6. 2018 v celé oblasti.

Vrabinec - zákaz lezení platí od 20. 4. do 20. 6. 2018 na Hlavní, Střední, Malé věži a Střední jehle.

Skály u Tušimic - zákaz lezení platí od 15. 1. do 15. 7. 2018 na většině skalních útvarů. Prosíme tímto o přísné dodržování výše uvedených zákazů a omezení lezení.

OVK

Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v březnu 2018

Pavel „Párek“ Suchopárek

- 1.3. Ludvik s Kostkou okukují Kýšovický vodopád se Slivkou (nikoli slivovicí) a poté navštívují Plotnovou věž. Asi se pak i koupou v potoce.
- 9.3. Parekteam brousí na běžkách na Lesnou.
- 15.3. Na Bořeni loví Ludva se Slivkou Horezdary.
16. – 18.3. Přes 20 členů a příznivců klubu se zúčastnilo zimní metodiky na Výrovce v Krkonoších. Jelikož počasí bylo opravdu zimní, někteří si vyzkoušeli jak vypadají omrzliny v praxi a jiní přežili bez újmy dvě noci v záhrabu, takže vše bylo super.
- 18.3. Proběhla brigáda v Kotvině. Něco málo drobných náletů a invazivních rostlin se prořezalo, pár drobných kamenů uvolnilo. Pomáhají nám i místní chataři. Ideální spolupráce.
- 17.3. Ludvik provádí průzkum oblastí kolem Žehrovic.
- 19.3. Na kapucínské skály jede spočinout Letoš s mistrem bouldermanem a jeho ženou boulderwomankou.
- 23.3. Ota s Honzou lyžují na Plešivci
- 25.3. Ferraty a lezení v Erlabrunu, Freistaat Sachsen – účastní se Ota s Raduší a dětmi z horokroužku.
Blahoslavič boulderuje s přáteli Svinčáky, Letošem, Verčou a Dickem.
- 27.3. Dodatečné oslavy Štěpánových 70. narozenin se v Kadani zúčastnilo přes dvacet jeho kamarádů, od kterých dostal darem nové lyže na skate, za což touto formou všem děkuje a vzkazuje, že jezdí parádně, protože už je stihnul i vyzkoušet.
Párek zkouší něco solo hlemzat (většinou marně) na Vlčinci
28. – 31.3. Zatímco početná skupina našich členů odjela tradičně do Arca, Jíra se Štěpánem si užívali pěkně větrného velikonočního počasí při lezení na dva komíny (160 a 120 m) v Rafinérii Kralupy.
- 30.3. Ota s rodinou užívají sněhu při lyžovačce na Klínovci.
V Telčském údolí na Poutních skalkách užívají jarního počasí Párek se Zuzkou a Natkou.
- 29.3. – 1.4. Za sluncem a teplem do daleké Itálie vyjela Horoklubácká výprava ve složení

Bandasky, Urbani, Buchtík Zabiják, Šarlotka a Rost'a Kojecký s Alicí. Zákeřný dešťový mrak nejprve vyhnal Rost'u s Alicí z oblasti Marciaga a nedlouho poté začali změkčilí Italové a Němci utíkat i ze sektoru Belvedere v Nagu. Drsní Krušnohorci ale neustoupili a v sílícím dešti vylezli několik cest obtížnosti 5b. Další dny se díky náročnému kličkování mezi důlky, kapsami a dírami plnými vody podařilo vylézt dvě cesty v oblasti Formica a nakonec vzali vši zavděk místními ferratami. Počátkem dubna přišlo to kýžené teplo a prostovlasí Broňa s Ludvou si přismahli horní uzávěry těl.

